

REVOLTĂ SPONTANĂ SAU LOVITURĂ DE STAT?

6
CORESPONDENTUL AGENȚIEI T.A.S.S., NICOLAI MOROZOV,

A VĂZUT TOTUL

Securitatea mi-a rămas datoare cu o piine

Și astfel am hotărât să-i iau un interviu despre „Momentul politic actual” lui Mircea Dinescu, care tocmai își difuzase răsunător pe toate undele eseuul său Mamutul și literatura, și care, după cum știam, se afla sub arest la domiciliu. Pe poet îl cunosc, ne întâlnisem la Moscova, unde fi luasem deja un interviu publicat în Innostranaia literatură. Înțelegând perfect că planul de a mă întâlni cu un dizident păzit cu severitate e dinainte compromis, mi-am propus, nu o întâlnire cu el, ci să văd de fapt cum stau lucrurile; mă interesau impresiile pe care le pot culege în timpul încercării de a-l vedea pe poet. În cel mai rău caz epilogul acestei tentative ar fi fost o notă de protest a Ministerului de Externe român, urmată de expulzarea mea din țară.

Intr-o zi ploioasă de octombrie m-am dus „să iau un interviu” lui Mircea Dinescu. Pășind energic am ajuns la locuința poetului căzută în dizgrație, am intrat sigur de mine în curte și apucasem deja clanța ușii, când deodată dintr-o Dacie ce stătea vis-à-vis a țînuit un tânăr cu aspect de intelectual, vizibil speriat de apariția mea și a început să strige la mine. După o clipă de gândire am hotărât să nu-l întărit și m-am întors spre gard. „Intelectualul” mi-a cerut să-i arăt pașaportul și, deindată ce documentul a ajuns în minile lui, s-a îndreptat spre mașină. În timp ce își copia într-un bloc-notes datele pașaportului, dintr-o altă mașină s-a apropiat

un alt tânăr cu alură de sportiv, apoi încă doi, dintre care unul părea să fie șeful. Numărul lor mi-a smuls citeva hohote de ris nervos și am întrebat despre ce e vorba, dacă nu am încălcat cumva anumite reguli de conduită în țară! „O, nu, nu!” — mi se răspunse extrem de politicoasă — „pur și simplu aici cu citva timp în urmă am avut niște probleme interne”. „Noi sîntem de la miliție” — preciză altul. „Dar miliția e îmbrăcată în uniformă!” nu m-am putut stăpîni eu. Atunci „șeful” îmi arătă legitimația, acoperind cu degetul numele de familie, dar lăsînd să se vadă fotografia, dorind să mă convingă că într-adevăr lucrează la Ministerul de Interne al R.S.R. Au urmat citeva întrebări nespuse de politicoase, de concrete: „Sînteți rude?” „Nu. Cunoștițe?” „Care e scopul vizitei dv.?” „Să ne vedem!”

După aceea trei dintre ei au dispărut cu pașaportul în mașină, iar eu am început cu „intelectualul” o discuție dezinvoltă despre timpul la Moscova, discuție prelungită circa un sfert de ceas, astfel încît pînă la urmă am socotit că trebuie să-i spun: „Chiar dacă ați fotografia pașaportul și tot nu v-ar trebui atita timp”. „Liniștiți-vă. Totul va fi în regulă! Nu vă faceți griji!” — încerca să mă calmeze intelectualul stăruitor și nu fără o licărire de umor în ochii lui negri.

În fine, doi dintre ei au coborît din mașina în care după toate probabilitățile avuseră loc inevitabilele convor-

biri radio cu superiorii. Mi s-a înapoiat pașaportul, iar „sportivul”, făcînd mișcări sugestive prin care își demonstra forța îmi spuse: „Nu puteți să intrați!”. „Da? În general nu e voie sau poate peste citeva zile?” — m-am interesat eu. „Încercați după citeva zile” — mi-a răspuns el diplomatic. „Știți ce, doar eu n-am venit să vorbească cu dumneavoastră aici, spuneți-mi clar: merită să revin sau nu?” „Desigur. Aveți numărul de telefon?”. Îi răspund, înfuriindu-mă: „Las-o baltă! Doar am sunat și telefonul e întrerupt!”. El (zimbînd reținut): „În cazul acesta nu are sens să mai veniți un anumit timp”. Eu: „Aș putea măcar să le las o bucată de piine pe care le-am adus-o de la Moscova?” „Firește, firește, nu-i nici o problemă, lăsați-o aici pe gard, iar cînd copiii vor ieși să se plimbe o vor lua...”; „Pot să las și un bilețel ca ei să înțeleagă de la cine e piinea?” „Desigur. Vă rog”. Am introdus în pachetul învelit în celofan cartea de vizită și am lăsat piinea pe gardul de piatră, lîngă porțiță. La plecarea i-am mulțumit intelectualului pentru sinceritate, am dat din cap către fiecare din ei, deoarece toți mă priveau din mașinile dispersate pe toată strada. „Șeful” mîhnit își îndepărtă brațele în semn de regret, manifestînd chiar o oarecare simpatie față de mine. Bine educați, oameni de inimă — se poate spune!

După Revoluția din Decembrie l-am întrebat pe Mircea

Dinescu dacă a primit cumva piinea adusă pentru ei de la Moscova. Nu. N-a primit-o și firește n-a știut nimic despre vizita mea. Așa încît pot afirma că poliția secretă a lui

Ceaușescu mi-a rămas datoare cel puțin cu prețul unei piini...

Traducere de
DOINA CRISTEA

A RĂMAS DURERE

În timpul evenimentelor din Decembrie au căzut mulți tineri. Ei sînt adevărați eroi. În fața lor trebuie să ne plecăm capetele.

Unul din ei se numea Nitu Nicolae Ștefan.

S-a născut la 25 august 1965; a absolvit Academia tehnică militară în 1989 cu gradul de locotenent inginer și cu notă maximă.

În decembrie făcea parte din unitatea militară 01210 din București. Era

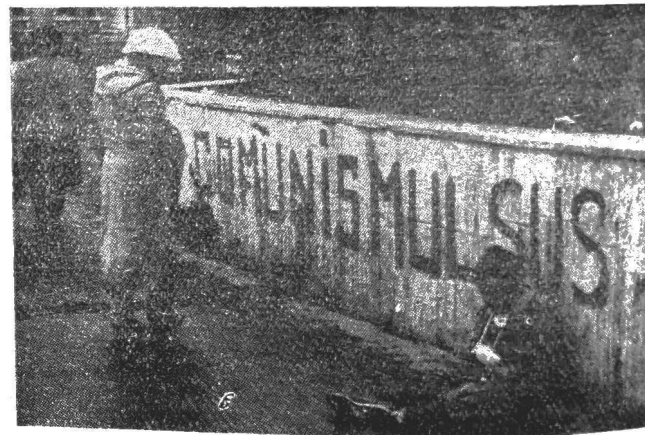
tubit de către soldați și apreciat de superiorii săi.

Pe 23 Decembrie se afla în dispozitiv. Avea misiunea de a asigura camarazilor săi aprovizionarea cu muniție. În jurul orei 15 a fost lovit de un glonț. Lovitura a fost fatală.

Post-mortem a fost avansat la gradul de locotenent-major, iar unitatea din care a făcut parte îi poartă în prezent numele. În rest nu a mai rămas decît durere.

Și o nedumerire! Cine l-a ucis? Cine erau cei care trăceau?

CLEMENTINA FILIP

După patru luni de ezitare comunismul a ajuns iar sus.

